



HOHNE IS EEN BEGRIIP GEWORDEN

NEDERLANDSE CAVALERIE SCHIET OP BESTE NAVO- SCHIETBAAN

Twee weken van de maand april waren onze drie parate tankbataljons, 101, 11 en 41 Tankbat, en 102 en 103 Verkenningbataljon weer op het schietterrein present met o.m. een 50-tal tanks, die per trein waren aangevoerd. Ditmaal waren 41 en 11 Tankbat in bivak gelegerd, de andere in het kazernecomplex van Fallingbostel.

Zij troffen goed weer, maar desondanks is het avontuur Hohne altijd een vermoeiende zaak. Elke morgen om 8 uur moet het eerste schot vallen. Als men bedenkt, dat het terrein in omtrek ongeveer 80 km lang is en het daardoor soms uren duurt vóór men op een bepaalde schietbaan is, dan begrijpt men dat de dag vroeg begint.

Oud terrein vernieuwd

H OHNE. Deze plaatsnaam is in de loop der jaren een begrip geworden voor onze cavaleristen. Hohne is schieten, Hohne is „battle-run”. Tussen Hohne en „battle-run” ligt dat heel lange en moeilijke verhaal van de schietopleiding, te beginnen met de knalletjes van de op de tanklopen gemonteerde .22-geweren op het baantje achter de Amersfoortse Bernhard-kazerne, via alle droge oefeningen en via de eerste harde knallen op de zandplaat van Vlieland tot aan de betonnen platformen op de uitgestrekte golvende terreinen van de „Nato Schiessplatz Bergen-Hohne” en tot de stoffige sporen van de battle-run-banen. Tweemaal per jaar — in het voorjaar en in het najaar — trekken onze parate tank- en verkenningbataljons naar dit Duitse schietterrein. Zo kunnen zij, zoveel als nu maar mogelijk is, de werkelijkheid van het slagveld benaderen met het „vuur en beweging”.

INTENSIEF wordt in de korte periode, dat de Nederlandse eenheden er zijn, van de toegewezen schietbanen gebruik gemaakt. De „Nato-Schiessplatz”, die tot de beste van de Navolanden behoort, staat onder beheer van de Duitse Bundeswehr. Amerikanen, Britten, Belgen en ook Nederlanders maken er graag gebruik van tegen betaling, en deze kosten liggen ten grondslag aan de inrichting van de banen. In de jaren 1934—1937 werd deze „Truppenübungsplatz” al gebouwd. Achtduizend burgers moesten daartoe het gebied ont-ruimen dat ongeveer 30 bij 16 km meet. Vele Duitse divisies, die de Tweede Wereldoorlog ingingen, werden er opgeleid. O.m. hadden de parachutisten die in mei 1940 boven Nederland werden



Vuur en beweging in de „battle-run”

neergelaten, er hun oefenafwerpterrein. Midden in het gebied bevindt zich een zware bunker, de „Hitler-bunker”, van waaruit de Nazi-dictator Hitler de infanterie-tankmanoeuvres van de „Panzer-Truppschule” gadesloeg. De Hitler-bunker ligt nu in „het putje” van het schietterrein, daar waar de granaten neerkomen. De tijd heeft niet stilgestaan. De twee reusachtige kazernementen van elk 7 maal zo grote capaciteit als een Nederlandse legerplaats — Fallingbommel en Bergen Hohne —, waar men de gebouwen terugvindt als beschreven in de boeken 08.15, zijn na de oorlog in Britse handen overgegaan, tot het jaar 1958. Inmiddels werden naar de plannen van een Duitse officier de banen ingericht zoals zij nu zijn. De battle-run banen bij voorbeeld zijn voorzien van allerlei soorten schijven die omhoog of omlaag kunnen gaan of geruime afstanden op rails kunnen afleggen. Zij zijn door duizenden meters staaldraad

over een stelsel van katrollen verbonden met bunkers midden in de schietbaan, waar zware motoren de nodige kracht opleveren om de beweging over te brengen. Op één enkele baan is hiervoor 25.000 m draad nodig, terwijl de bouw van elk der 4 bunkers per baan 1,5 miljoen mark gekost heeft. Daarnaast houdt de Bundeswehr er een uitgebreid bedrijf, de „Scheibenhof”, op na om de banen bruikbaar te houden, omvattende afdelingen met springstoffen, timmer- en schilderswerkplaatsen en een transportafdeling.

„Pappkamaraden”

SEDERT 1951 oefenen nu Nederlandse eenheden op „Hohne” en sedert 1953 geschiedt het tweemaal per jaar. Niet alleen de battle-run wordt er beoefend, het merendeel der schietbanen zijn „normale” banen voor het stilstaande schieten. Een belangrijk voordeel met vroeger is dat de primaire schietoefeningen sedert enkele jaren op Vlieland gehouden kunnen worden, zodat nu beter van de

Hohne-banen gebruik kan worden gemaakt. Toch spitst daar alle kennis en ervaring zich toe op de battle-run, waartoe drie banen zijn ingericht. Eén peloton tegelijk kan er in de aanval gaan. Grommend staan de tanks in de bosrand in linie klaar. Dan, op een radioseintje van een Duitse schietinstructeur op een halftrack, schakelen de ongeziene mannen in de bunkers hun mechaniek in en ergens in het terrein gaan een paar schijven omhoog; het zijn tanksilhouetten. Kort daarna ratelen de coaxmitrailleurs en de kanonnen barsten uit in vuur. Onder het wakend oog van de schietinstructeurs gaat de ene groep tanks vooruit, terwijl de andere groep vuurt. Stop! Van de halftrack gaan een paar woorden over de radio en onmiddellijk stellen andere doelen de tankcommandant voor verrassingen. Links spuit een kort rookkolommetje uit de heil omhoog. Vijandelijke tanks vallen aan, hun silhouetten naderen snel en zeker. Rechts staat de infanterie op: schijven springen op. Coax tettert op hen in, op de „Pappkamaraden”, zoals ze hier ge-

Nachtschieten met infra-rood apparaatuur





De oude trouwe Chaffee's van 102 Verk. Bat. krijgen een beurt na de battle-run

noemd worden. Zo davert dag-aan-dag de schijn-oorlog over de met scherven en hulzen bezaaide oude Duitse hevel-heide voort.

Nachtschieten

TOT de belangwekkende evenementen behoorde het schieten bij nacht met infrarood apparatuur. Te zien is er niets, tot het moment, dat het schot afgaat en de lichtflits het eenieder groen en geel voor ogen doet schijnen. De schutter en de commandant van de tanks zien echter wél wat, door hun kijkers. Op de tank zijn namelijk sterke schijnwerpers gemonteerd, die voorzien zijn van filters, welke uitsluitend de infra-rote stralen van het licht doorlaten, die intussen voor het menselijk oog niet waarneembaar zijn. De terugkaatsing van deze stralen is echter wél waarneembaar door de infrarood-kijkers van de tanks. Kijkt men daardoor dan ziet men dat stuk van het terrein dat door het zoeklicht „verlicht" wordt. Alles heeft echter door de kijker een groene kleur en het is nog moeilijk genoeg om een bepaald doel te vinden.

Verzorging

NAAST de tankonderdelen waren er natuurlijk ook weer de verzorgende

onderdelen. Aan de wegrand bij de schietbanen had een detachement van 129 TD munitie aanvullingsplaatscompagnie, onder leiding van tlt Van Panhuys en smi Nicks, zijn opslagterrein uitgezocht. Zestienduizend granaten gingen in deze periode vier keer door hun handen: van de trein in de auto, van de auto op het opslagterrein, van het terrein op de baan en tenslotte stond het detachement de dikke rijen lege hulzen weer op te laden....

Een zaak van in- en uitladen was het ook voor de 40 man van de 11 Intendance Compagnie, aangevuld met 11 man van de Bundeswehr. Zij allen zorgden voor de aanvoer, de overslag en aflevering aan de tankonderdelen van totaal 270 000 liter benzine, onder gebruikmaking van 4000 jerry-cans. Verder waren er detachementen van 131 TD Herstelcie en 11 TD Bat voor onderhoud en reparatie aan de tanks en wielvoertuigen.

Ook voor hen allen is Hohne een begrip geworden, alleen anders dan voor de cavaleristen. Hohne is schieten, is battle-run, is 16000 granaten, is benzine, olie en steeksleutels. T.

Zestienduizend granaten gingen vier maal door de handen van het detachement van 129 TD Mun. Aanv.pl. Cie

